

Partea a 2-a: Împăcare generală

Cuprinsul

Introducere.....	1
Motive pentru punerea la îndoială a damnării eterne	2
Diferite modele de gândire	4

Introducere

„O, eternitate, ce cuvânt zguduitor” - așa începe o bine-cunoscută cantată (BWV 20) de Johann Sebastian Bach (1685-1750), bazată pe cântarea bisericească cu același nume al lui Johann Rist (1607-1667). Se pare că autorul cântării a dobândit o înțelegere profundă ce cuvânt zguduitor este conceptul de *eternitate* - într-adevăr, ce putere este conținută în acest cuvânt.

Mulți creștini s-au poticnit de cuvântul *eternitate*, nu pentru că negau sau nu-și doreau fericirea eternă în cer, ci pentru că nu puteau împăca damnarea eternă cu un Dumnezeu al dragostei. Ideea damnării eterne l-a deranjat pe Charles Taze Russell (1852-1916), fondatorul Martorilor lui Iehova, într-o asemenea măsură încât a considerat ca fiind posibilă mai degrabă nimicirea sufletului. Alte secte, cum ar fi adventiștii de ziua a șaptea, nu cred în damnarea veșnică a păcătoșilor, ci în nimicirea lor definitivă. În creștinătate în ansamblu și chiar în multe biserici protestante, s-a impus mai mult sau mai puțin doctrina împăcării generale (adică, toți oamenii vor fi împăcați cu Dumnezeu în final) sau doctrina nimicirii generale (adică, toți cei răi vor fi nimiciți în final).

Însă, dovezile biblice sunt clare: nici toți oamenii nu vor fi împăcați cu Dumnezeu în final, nici cei răi nu vor fi nimiciți. Vom vedea în continuare că Biblia vorbește în mod clar despre condamnarea eternă. După ce în prima parte a cărții am analizat în detaliu învățătura Bibliei cu privire la împăcare, în această parte veți găsi numeroase argumente împotriva împăcării generale.

Împăcarea generală nu este o mișcare de sine stătătoare. Aceasta o arată diferiții termeni *reconcilierea tuturor, împăcarea tuturor, răscumpărarea tuturor, apokatastasis panton* sau *readucere la starea inițială* sau chiar *salvare universală*, care sunt folosiți în legătură cu ea, dar diferă ușor în ceea ce privește conținutul.¹

---

¹ »Apokatastasis« la <https://de.wikipedia.org/wiki/Apokatastasis> [Accesat: 22.11.2019].

Motive pentru punerea la îndoială a damnării eterne

Condamnarea eternă este pusă la îndoială din diverse motive:

Nu este recunoscut faptul că Dumnezeu nu este doar un Dumnezeu iubitor, ci și un Dumnezeu drept și sfânt, care nu poate avea părtașie cu păcătoșii și trebuie să judece păcatul. Din această idee nebiblică, că Dumnezeu este doar un Dumnezeu iubitor, rezultă o imagine falsă a lui Dumnezeu: un Dumnezeu iubitor nu poate permite chinul veșnic. A-tot-împăciuitorul² Karl Geyer (1893-1955) spune: „Astfel, doctrina mâniei nesfârșite este o crimă împotriva naturii Sale cele mai intime, împotriva dragostei”.³

Sentimentele proprii sunt făcute standardul de judecată: Pur și simplu nu-mi pot imagina că un Dumnezeu al dragostei ar lăsa oamenii să ardă în foc pentru totdeauna; nu-mi pot imagina că un păcat finit ar putea avea consecințe infinite. „Nu-mi pot imagina” - acesta este în orice caz un învățător prost pentru interpretarea Bibliei. Omul de știință englez Arthur Ernest Wilder-Smith (1915-1995) spune în privința aceasta:

Îmi este clar, desigur, că mulți creștini sunt adepți ai împăcării generale, pentru că ei nu pot concepe ca Dumnezeu să permită chinul etern. Sună prea teribil. Din pură umanitate și sensibilitate intelectuală, ei resping ideea unui iad etern. [...] Dar centrul problemei se află în altă parte, și anume: dacă Isus Hristos este cu adevărat Creatorul, Domnul și Mântuitorul nostru, ce spune El despre aceasta? Biblia este foarte clară cu privire la învățătura ei despre chinul etern și păcatul etern. [...] Dacă suntem ucenicii lui Isus, trebuie să ne ținem de ceea ce spune El, indiferent ce părere avem despre asta.⁴

Dacă nu ne putem imagina ceva, chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu învață clar acest lucru, nu trebuie să adaptăm Biblia la ideile noastre, ci ideile noastre la Biblie. Nu avem voie să punem ideile noastre mai presus de Scriptură, ci să recunoaștem că Scriptura are autoritate asupra tuturor gândurilor umane: suntem chemați să „înrobim orice gând [orice imaginație umană] ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.5).

Ați crezut poate într-un „Dumnezeu drag”? Și cum ați reacționat când ați realizat că Dumnezeu nu corespunde, de fapt, ideii dumneavoastră de „Dumnezeu drag”, ci că El este, de asemenea, drept și sfânt? Ați acceptat Cuvântul lui Dumnezeu și v-ați supus

---

² Din motive de simplificare, folosesc termenul *a-tot-împăciuitor* pentru adepții doctrinei împăcării generale, chiar dacă adepții acestei doctrine resping de obicei acest termen pentru ei înșiși.

³ Geyer, *Ewiges Gericht und Allversöhnung*, pag. 70.

⁴ Wilder-Smith, *Allversöhnung: Ausweg oder Irrweg?*, pag. 44.

Partea a 2-a: Împăcare generală (0)- Introducere

Lui sau L-ați adaptat până când a vorbit așa cum vi L-ați imaginat pe Dumnezeu? Aceasta este concluzia la care a ajuns teologul Wilhelm Michaelis⁵ (1896-1965):

În cadrul împăcării generale nu este [...] o chestiune de speculație, care nu ar avea un fundament scriptural direct. Este o mărturie, care are o bază scripturală directă.⁶

Există și alte motive pentru care damnarea veșnică este pusă la îndoială:

Unii învățători ai Bibliei afirmă, cu referire la cunoștințele lor de greacă, că **trebuie citit cu atenție în textul grecesc de bază**; deoarece „etern” nu înseamnă întotdeauna *etern* în sensul literal, ci ar fi limitat în timp, chinul etern ar putea fi la fel de limitat în timp. Mulți creștini au fost derutați în privința aceasta și au început să se îndoiască.

Unii susțin, de asemenea, că **doctrina despre judecata eternă ar fi o invenție a Bisericii din apus**. Aceștia fac referire la Clement din Alexandria (150-215) și Origen (185-254), care învățau deja în acea vreme împăcarea generală.⁷ În această a doua parte a cărții, mă voi folosi de Biblie însăși și voi examina ceea ce apostolii, călăuziți de Duhul Sfânt, au învățat în secolul I.

Unii adepți ai împăcării generale sunt chiar de părerea că **Dumnezeu a vorbit despre focul etern sau despre damnarea eternă doar din motive pedagogice**. În realitate, Dumnezeu nu se referă la osânda eternă fără sfârșit, atunci când El vorbește despre osânda *eternă*; El ar vrea doar să-i trezească pe oameni cu perspectiva pedepsei eterne. Dumnezeu ar face ca pedeapsa eternă amenințată să înceteze după un anumit timp, astfel încât oamenii să fie totuși salvați în final. Aceasta ar putea fi comparat cu un tată pământean care (din motive educative) își amenință copiii cu o pedeapsă aspră pentru un anumit comportament neadecvat, dar care nu execută deloc această pedeapsă sau o execută mult mai blând decât a amenințat.

Însă această idee a adepților împăcării generale îl coboară pe Dumnezeu la un nivel uman. Ce imagine a lui Dumnezeu rezultă în cele din urmă dintr-o astfel de gândire? Ar trebui să-L acuzăm pe Dumnezeu de lipsă de sinceritate, deoarece nu ne-am putea baza cu adevărat pe faptul că Dumnezeu gândește ceea ce spune și că Dumnezeu spune ceea ce vrea să spună. În afară de aceasta, trebuie să luăm în considerare faptul că presupusul „beneficiu educațional” ar fi pierdut dacă Dumnezeu ar permite oamenilor să predice damnarea eternă și să spună în spatele ușilor închise: În realitate, nu este deloc eternă. - Are nevoie Dumnezeu să atingă un „obiectiv educațional” prin

---

⁵ Wilhelm Michaelis (1896-1965) a fost un teolog evanghelic german, profesor pentru Noul Testament la Universitatea din Berna începând din 1930.

⁶ Michaelis, *Versöhnung des Alls. Die frohe Botschaft der Gnade Gottes*, pag. 150, citat în: Schumacher, *Versöhnung des Alls - Gottes Wille*, pag. 81.

⁷ Compară cu Remenyl, *Auferstehung denken*, pag. 57-58.

neadevăr? Dacă Dumnezeu nu este sincer cu privire la un subiect atât de important, cum putem presupune că El este sincer cu privire la alte lucruri și nu vrea să spună altceva decât ceea ce spune? Nu ar fi logic atunci să ne întrebăm dacă nu cumva Dumnezeu vorbește despre gloria *eternă* și despre viața *eternă* doar din motive educative?

Alți adepți ai împăcării generale, cum ar fi Fritz Henning Baader [1929-2019], autorul traducerii DaBhaR a Bibliei, merg chiar mai departe și susțin cu nerușinare:

Oricine declară că Dumnezeu este cea mai crudă dintre toate ființele, pentru că Îi impută o chinuire fără sens, chiar neîncetată, dovedește că a căzut pradă unei învățături nelegiuite, demonice.⁸

Doctrina despre judecăți este foarte importantă pentru majoritatea adepților împăcării generale, deoarece și prin judecăți Dumnezeu Își atinge în cele din urmă scopul de a-i salva pe toți oamenii; într-adevăr, acestea sunt chiar necesare. Așa spune prelatul din Württemberg și teologul misionar Karl Hartenstein (1894-1952):

Cum ar putea biruirea păcatului, a diavolului și a morții să aibă loc altfel decât prin judecăți? Dar judecățile lui Dumnezeu sunt, cred eu, *parte a planului de mântuire al lui Dumnezeu*.⁹

Așadar, Dumnezeu mântuiește prin har și judecată, așa cum afirmă și Geyer:

Dumnezeu are două metode de a-l salva pe om: harul și judecata. Oricine nu acceptă harul oferit merge la judecată. Totuși, acest lucru nu schimbă faptul că Dumnezeu își atinge scopul.¹⁰

Dacă adepții împăcării generale ar avea dreptate, păcătosul, care nu se convertește pe pământ, ar fi într-adevăr judecat; însă, această judecată nu ar dura la nesfârșit (așa cum a anunțat Dumnezeu în Cuvântul Său), ci s-ar încheia la un moment dat.

Uneori se mai spune că *consecințele* respingerii Domnului ar fi într-adevăr eterne, dar că *sufletul* nu ar exista etern. De ce crede omul că știe mai bine decât Biblia și de ce vrea să golească Cuvântul *etern* de sensul Său? În cele din urmă, poate că viața eternă nici nu este eternă? Și așa am putea continua.

Diferite modele de gândire

Recunoaștem: Gândul damnării veșnice este, ca să nu spun mai mult, groaznic, iar realitatea chinului fără sfârșit este atât de greu de înțeles pentru unii oameni, încât aceștia au dezvoltat două doctrine principale în cursul istoriei:

---

⁸ Baader, *Die Richtigungen und das Erbarmen Gottes*, pag. 296.

⁹ Hartenstein, citat în Schumacher, *Gott wird sein alles in allem*, pag. 89-90. Și în *Heilig dem Herrn* 15/1952.

¹⁰ Geyer, *Ewiges Gericht und Allversöhnung*, pag. 42.

Partea a 2-a: Împăcare generală (0)- Introducere

- Unii afirmă că, în cele din urmă, toți oamenii vor fi salvați și împăcați de Dumnezeu (împăcarea generală).
- Alții gândesc că sufletele necredincioșilor, respectiv ale celor răi vor fi nimicite după moartea pământească (nimicire generală). Unii adepți ai nimicirii generale consideră că judecata și damnarea sunt posibile, dar că focul va distruge sufletul după o anumită perioadă de pedeapsă.

Este inutil să spun că cele două sisteme se exclud reciproc. Ambele doctrine au înflorit în moduri diferite:

- Biserica Catolică - care, totuși, condamnă împăcarea generală ca fiind o doctrină falsă - a dezvoltat doctrina purgatorului; se poate scăpa de el după un anumit timp, deoarece ai fost purificat. Practica de a se ruga pentru cei decedați rezultă din această viziune. Această învățătură este justificată, printre altele, de un verset din cartea necanonică 2 Macabei, unde se spune: „Dacă nu s-ar fi așteptat ca morții să învieze, ar fi fost de prisos, ba chiar nebunesc, să se roage pentru morți. ... De aceea, el a făcut o jertfă ispășitoare și pentru acești morți, pentru ca ei să fie răscumparați din păcatele lor” (2 Macabei 12.44,46).¹¹
- Alții nu vorbesc despre un *purgatoriu* purificator temporar; în viziunea lor, există o judecată și un *iad*, dar acesta durează doar un anumit timp sau, eventual, un veac. Poate fi posibil să scapi de această judecată, de această pedeapsă, pentru că prin chinuri s-a ajuns să recunoști.
- Alții sunt de părere că pasajul din Scriptură „El a predicat duhurilor care sunt în închisoare” (1 Petru 3.19) ar dovedi că Hristos predică încă în iad, astfel încât oamenii s-ar putea converti chiar și după moarte.

S-ar putea enumera și alte teorii, care au fost prezentate de-a lungul timpului. Dar întrebarea nu este ce teorii dezvoltăm noi pe această temă, ci ce spune *Biblia* pe această temă.

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!“ pag. 115-122, Edition Nehemia, ediția 2020.

---

¹¹ Aceste versete sunt un exemplu de ce Apocrifele nu pot fi inspirate. Afirmările lor contrazic parțial Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, așa cum se va arăta în această carte în legătură cu subiectul nostru.